

OVER WINNEN

Als winnen een verslaving wordt
je gedachten een gevangenis
en je lichaam de prijs

Uitgeverij de Brouwerij | Brainbooks wil met literaire non-fictie kennis vergroten en discussie bevorderen rond sociaal-medische en maatschappelijk relevante onderwerpen.

Eerste druk: november 2018

© 2018 Hilde Houweling

Omslagontwerp: Linda Hirzmann

B R A I N B O O K S
www.uitgeverijdebrouwerij.nl
info@brainbooks.nl

ISBN: 978 9078905 936
NUR: 402, 130, 320, 600, 777

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door printouts, kopieën, of op welke andere manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Over winnen

Hilde Houweling

Als winnen een verslaving wordt
je gedachten een gevangenis
en je lichaam de prijs

2018

Uitgeverij de Brouwerij
Maassluis

INHOUD

Proloog	5
Hockeydroom	9
Onschuldig begin	40
Barcelona	50
De sluipmoordenaar	71
Het monster	86
Human Concern	95
Het hele gezin	103
Eenzaamheid	116
Be-Leef! 1	130
Zwart gat	143
Be-Leef! 2	162
Uit huis	174
De driesprong	183
Het besluit	189
Opname Novarum	192
Epiloog	217
Dankwoord	223

PROLOOG

Mijn hart klopt in mijn keel en ik ga steeds sneller ademen. Ik voel de adrenaline in mijn lijf. Daar sta ik dan, in de cirkel van de tegenstander. De bal wordt door een teamgenootje mijn kant op geslagen richting het doel. Ik neem een sprintje en ik maak een snoekduik. De bal raakt mijn stick en vliegt omhoog. Even is het stil. Daar lig ik dan, languit op mijn buik. Ik voel mijn knieën en ellebogen branden. Mijn vingers tintelen. Modderspetters op mijn gezicht. Het water dat op het veld ligt doordringt mijn tenue. Dan hoor ik een hard applaus, geschreeuw. Ik kijk op, teamgenootjes rennen op mij af. Dan dringt het tot me door. Ik heb gescoord. En dat in de kampioenswedstrijd! 's Avonds na de wedstrijd zit ik samen met een vriendinnetje op de bank, met de beentjes omhoog en een pizza op schoot. Ons zaterdagritueeltje. Alleen is het vandaag specialer, omdat we kampioen zijn geworden! De lach is niet meer van ons gezicht af te slaan. Beiden hebben we heerlijk gespeeld en gescoord. We zitten in de C1 en zijn allebei erg fanatiek. We hebben veel lol in het team. Maar van jongs af aan heb ik een grote droom: hoe gaaf zou het zijn als ik ooit in het Nederlands hockeyelftal kan spelen!?

HOCKEYDROOM

Er gaan verhalen op de club rond. Roddels. Mijn hockey-trainer Eddie zou tijdens trainingen vlak achter meisjes gaan staan waarbij ze zijn erectie voelen. Mijn teamgenootjes hebben het er vaak over. Zij vinden hem vies, eng en stom. Ik probeer die gesprekken een beetje langs me heen te laten gaan. Ik weet niet zo goed wat ik ermee aan moet. Moet ik ze geloven of zijn het inderdaad gewoon maar roddels? Tegen mij is hij namelijk heel aardig en hij heeft niks bij mij gedaan. Hij zegt altijd dat hij mij juist wil helpen met mijn droom. Hij wil me beter leren hockeyen. En hockeyen is echt mijn lust en mijn leven. Ik doe het met zó veel plezier. Het is heerlijk om over het veld heen te rennen. Om te strijden met mijn teamgenootjes voor de overwinning. Het gevoel dat we samen ergens voor strijden is zo fijn, om samen te werken naar een doel.

Al ben ik pas 11 jaar, ik ben heel fanatiek en kan niet goed tegen mijn verlies. Zelfs wanneer we op de training een partijtje doen, doe ik er alles aan om te winnen. Dat we serieus trainen is heel belangrijk, anders kunnen we nooit kampioen worden. Ik kan er dan ook niet goed tegen wanneer teamgenootjes even rust willen, want ik wil dan net nog even een stapje verder. Ik wil er alles uit halen wat erin

zit en Eddie zegt dat hij mij daarmee gaat helpen.

Binnenkort zijn er de selecties voor het team van Oost-Nederland en daar wil ik aan meedoen. De club mag maar een paar mensen opgeven. Dus ik moet laten zien dat ik het in me heb.

Een aantal weken later zit ik met mijn ouders rond de eettafel. Ik schraap het laatste restje kaas van de lasagne van mijn bord en leg dan mijn mes en vork neer.

‘Hilde, we hebben gehoord dat Eddie weggaat bij de club,’ zegt mam.

Er valt een stilte.

Voorzichtig kijk ik mam vragend aan: ‘Waarom gaat hij weg?’ Ik voel mijn hart kloppen.

‘Dat weten wij ook niet,’ zegt ze. ‘Er gaan verhalen rond dat hij weggestuurd is wegens het overtreden van regeltjes.’

‘O...’ Ik weet niet zo goed wat ik moet zeggen en ik begin te friemelen aan mijn vork.

Mijn vader neemt het gesprek over: ‘Wij hebben het Eddie gevraagd en hij ontkent dat hij regels heeft overtreden. Hij gaat training geven bij een andere club. Ook al vinden wij het een beetje een vaag verhaal, we willen hem wel vertrouwen totdat het tegendeel bewezen is.’ Zijn stem klinkt vastberaden.

Ik voel een spanning in mijn buik opkomen, maar ik kan het niet goed plaatsen.

‘Oké,’ zeg ik een beetje verward. Ik snap het niet. Laat Eddie mij nou in de steek? Hij zou mij toch helpen om aan de top te komen? Ik wil eigenlijk van alles zeggen, maar het lukt me niet, en weet ook niet hoe ik het onder woorden zou moeten brengen.

‘Mag ik van tafel?’

Het voelt alsof ik deze vraag in afwezigheid stel.

Mam knikt.

Ik pak mijn mes en vork en leg ze op mijn bord. Als ik naar de keuken loop, stoot ik mijn schouder tegen de deurpost. ‘Au,’ zeg ik zachtjes. Ik ben er niet helemaal bij.

‘Ik ga zo even douchen,’ zeg ik, met mijn hoofd door de deuropening en zonder mijn ouders aan te kijken.

Ik doe de deur dicht en loop naar boven. Voordat ik onder de douche stap ga ik nog even op mijn bed zitten. Mijn gedachten gaan uit naar morgen. Dan krijgen we te horen wie er mee mogen doen aan de selecties van Oost-Nederland. Ik voel de zenuwen door mijn lichaam gieren. Zouden ze mij gekozen hebben? Heb ik goed genoeg mijn best gedaan? Hebben ze wel gezien wat ik in me heb? Ik weet zeker dat mijn beste vriendinnetje Mila wel mag. Zij is heel goed. Maar ik? Ben ik goed genoeg? Ik hoop het zo.

Maar vandaag is vandaag en morgen is morgen. Dus voor nu probeer ik het naast mij neer te leggen, voor zover dat lukt.

Vanaf het veld loop ik richting de auto alsof er beton in mijn schoenen zit. Ik zie mam met een gespannen gezicht naar mij kijken. Ze frons haar voorhoofd.

‘En...?’ vraagt ze voorzichtig.

Ik probeer mijn lach in te houden en oogcontact te vermijden.

‘Ik mag niet meedoen, mam,’ probeer ik overtuigend te zeggen.

Ik zie een twijfeling in haar gezicht.

‘Ach meisje toch, meer dan je best kan je niet doen...’

Ik draai mijn hoofd weg en begin te schateren van het lachen. ‘Grapje! Ik mag meedoen!’ De glimlach is niet meer van mijn gezicht af te slaan.

Mam slaat haar armen stevig om mij heen. Ze geeft een dikke kus op mijn wang.

‘Ik geloofde het al niet,’ zegt ze. ‘Je hebt het verdiend, kanjer!’

Ze start de auto, de muziek gaat aan en we beginnen samen mee te zingen. Ik merk dat ze trots op mij is en wat voelt dat fijn!

Zodra het nieuws dat ik aan de selectie mee mag doen geland is, begin ik me toch een beetje zorgen te maken. Want hoe moet ik mij hier nou op gaan voorbereiden? Ik ga het namelijk echt niet zomaar halen. Daar moet ik hard voor werken. Het is nu mei en we gaan de zomerstop in. Na de zomerstop zijn de selecties, maar dat betekent dat ik in de zomer weinig trainingsuren kan maken. En nu Eddie weg is bij de club kan hij mij ook niet meer extra trainen, dus ik moet naar een andere oplossing zoeken.

Het lijkt wel alsof Eddie mijn gedachten kan lezen. Hij is ervan op de hoogte dat ik mee mag doen en heeft een goed idee. Weliswaar is hij geen trainer meer in Zwolle, maar nog wel bij een andere club. Zo vertelt hij dat hij daar een paar meisjes traint die ook geselecteerd zijn. Hij gaat hen deze zomer extra trainingen geven om ze goed voor te bereiden. Hij biedt mij aan dat ik mee mag gaan trainen. Ik weet niet wat me overkomt. Ik ben zo blij! Hij laat mij dus toch niet in de steek en heeft nog steeds vertrouwen in me. Door zijn aanbod heb ik straks een voorsprong op andere meisjes en kan ik er voor mezelf alles uit halen wat erin zit.

Eddie spreekt samen met mijn ouders af wanneer ik mee

kan trainen. Zij kunnen mij door hun werk niet altijd halen of brengen, maar dat is geen probleem. Eddie biedt aan dat ik met hem mee kan rijden.

En zo zit ik samen met mijn hockeytrainer in de auto op weg naar de eerste training, of eigenlijk: trainingsdag. We gaan vandaag namelijk twee keer trainen. Een keer 's morgens, dan met zijn allen lunchen, en daarna nog een training. Ik voel me eigenlijk een beetje vereerd dat ik als enige meisje uit Zwolle mee mag doen vandaag. Dan zal hij toch wel wat in me zien, vermoed ik.

De radio staat zacht. Ik kan net niet goed horen welk liedje het is. Ik zit naast hem, op de bijrijdersstoel en ik probeer me te ontspannen, maar er hangt een beetje ongemakkelijke sfeer in de auto. Ik draai mijn hoofd naar rechts en kijk door het raam naar buiten, en dan voel ik opeens een schok door mijn lichaam. Eddie heeft zijn hand op mijn linker bovenbeen gelegd.

'Vind je het spannend om mee te trainen vandaag?' vraagt hij.

Ik draai mijn hoofd naar hem toe en kijk hem recht in zijn ogen aan: 'Nee hoor.'

Ik probeer het stoer naar buiten te brengen, maar van binnen gieren de zenuwen door mijn lijf.

Dan voel ik zijn hand heel langzaam naar boven glijden, over mijn been. Hij maakt zachte aabewegingen van boven naar beneden. Ik merk dat ik mijn been wat aanspan en draai mijn gezicht een fractie naar rechts.

'Ook niet een klein beetje?' Zijn stem klinkt indringend.

Ik probeer hem weer aan te kijken, want ik heb altijd geleerd dat als je een gesprek voert je iemand aan moet kijken.

Zijn ogen staan niet meer zo vriendelijk als ik gewend

ben. Ze lijken mij te doordringen en ik voel dat ik mijn ogen onderdanig neersla. Waarom haalt hij zijn hand niet weg?

‘Een klein beetje,’ zeg ik dan voorzichtig en kijk hem een *split second* aan.

Eddie knijpt lichtjes in mijn been en ik voel dat ik verstijf. Er verschijnt een gemene glimlach op zijn gezicht en dan laat hij gelukkig los.

De rest van de autorit is het doodstil. We zeggen niks tegen elkaar. Ik probeer bij mezelf na te gaan wat er net gebeurde.

Waarom voelde ik me zo ongemakkelijk? Waarom verstijfde ik? Pap legt zijn hand toch ook weleens op mijn been? Dan doe ik nooit zo gek. Het ligt aan mij. Ik heb het verkeerd geïnterpreteerd. Hij heeft het vast goed bedoeld en wilde me misschien alleen maar geruststellen.

Tijdens de training is het gewoon weer zoals altijd. Eddie doet niet anders tegen me, na het voorval in de auto. Dus ik denk dat ik me toch vergist heb en probeer er verder niks achter te zoeken, al zegt mijn diepere gevoel iets anders. Ik probeer me gewoon weer te focussen op de bal en in het hockeyen op te gaan.

‘Hilde! Kom eens hier!’ roept Eddie opeens.

Dat hoeft hij geen twee keer te vragen, want zoals gewoonlijk sprint ik direct naar hem toe.

‘Kijk, ik heb nieuwe sticks. Probeer maar eens wat uit,’ zegt hij enthousiast.

‘Echt?’ vraag ik vol verbazing. ‘Mag ik echt die gloednieuwe sticks uitproberen?’

‘Ja, echt. Pak er maar eentje en ga ermee spelen.’

‘Dankjewel,’ zeg ik vol trots en pak voorzichtig een stick

en sluit me weer aan bij de oefening.

‘Heb je er al eentje die je het fijnst vindt spelen?’ vraagt Eddie na een tijdje.

‘Ja, deze,’ zeg ik en wijs een groen met grijze stick aan die tegen de ballencontainer staat.

‘Pak hem maar en blijf er maar mee spelen.’

Ik kijk hem vol ongeloof aan, loop naar de stick, pak hem op en houd hem vast alsof hij van goud is.

Het is alsof ik op een voetstuk sta bij Eddie. Hij neemt me mee naar gave uitjes, zoals de EHL, de Europa Hockey League. Hij haalt me op voor trainingen als mijn ouders mij niet kunnen brengen. Ik mag met zijn sticks spelen, en ga zo maar door.

Maar toch heb ik elke keer een onderbuikgevoel dat er iets niet helemaal klopt. Alleen probeer ik dat, zodra het opkomt, zo snel mogelijk weer weg te stoppen. Ik kan dat gevoel namelijk nergens aan linken. Eddie helpt mij namelijk overal bij.

Als we een aantal trainingen verder zijn merk ik dat ik stappen maak en steeds beter word. Ik train inmiddels met wat oudere meiden en daar kan ik veel van leren, dus ben ik blij dat ik nog steeds met die extra trainingen van Eddie mee mag doen.

Hij roept ons bij elkaar.

‘Meiden, jullie gaan even een oefenpartij spelen. 5 tegen 5, zonder scheidsrechter. Dus spreek elkaar aan op fouten. Ik neem Hilde even mee naar binnen voor wat tactiektraining en daarna sluiten wij weer aan. Goed?’

Zijn stem klinkt helder en duidelijk en niemand heeft er iets tegenin te brengen.

‘Loop jij met mij mee, Hilde?’

‘Ja,’ zeg ik en pak mijn hockeystick van de grond. Ik loop achter hem aan naar het clubhuis. Ik ben de enige die mee mag en dat voelt opnieuw alsof ik op een voetstuk geplaatst word.

‘We gaan even naar de kleedkamer, want daar heb ik een whiteboard staan,’ zegt hij.

Waarom naar de kleedkamer, vraag ik me af. Het kan toch ook gewoon in het clubhuis? Maar ik zeg niks en loop braaf achter hem aan.

Zodra we in de kleedkamer zijn doet Eddie de deur dicht en zet het whiteboard ervoor.

Ik blijf in de ruimte staan, want ik weet niet zo goed wat er van mij verwacht wordt.

Eddie gaat tegenover het whiteboard op een bankje zitten. ‘Kom maar naast me zitten,’ zegt hij met een vriendelijk klinkende stem.

Ik loop naar hem toe en laat me voorzichtig op het bankje zakken.

‘Aan jouw looplijnen en hockeyhouding kunnen we nog wel werken, hè? Vind je dat zelf ook?’ vraagt hij met een licht dwingende toon in zijn stem.

‘Ja,’ zeg ik zachtjes. Hij zal vast gelijk hebben, maar ik begin me nu toch weer wat ongemakkelijk te voelen. Mijn maag lijkt zich een beetje samen te trekken.

‘Als je in het veld loopt zonder bal dan moet je wel zorgen dat je stick altijd dicht bij de grond is. En dat doe jij nog niet altijd. Kom maar even voor me staan, dan gaan we dat even oefenen,’ zegt hij.

Ik pak mijn stick die naast me ligt en ga voor Eddie staan met mijn gezicht naar hem toe.

‘Draai je maar even om, dan kan ik je beter helpen.’

Gehoorzaam draai ik me om. Nu ik met mijn rug naar hem toe sta heb ik voor het eerst het idee dat ik geen controle meer heb over de situatie. En dat voelt niet fijn.

Dan trekt hij mij opeens naar zich toe.

‘Je moet wel iets dichterbij komen staan, anders kan ik je niet helpen.’

Zijn grote armen slaat hij om mijn lichaam heen en hij pakt met zijn handen mijn stick vast. Ik sta met mijn rug tegen zijn bolle buik aan en voel me klein worden. Ik kan namelijk geen kant op, maar ik probeer me voor ogen te houden dat dit mijn houding gaat verbeteren.

Hij buigt zich nog wat verder over mij heen en dan verstijf ik opeens van top tot teen. Ik voel zijn erectie tegen mijn billen.

‘Dit is de goede houding,’ zegt hij.

Ik hoor zijn stem nog maar vaag. Maar gelukkig laat hij me opeens los.

Het lijkt wel alsof ik lood in mijn schoenen heb, want ik kan me niet verroeren. Dit is dus de goede houding, blijf ik herhalen in mijn hoofd.

‘Kom nu maar op mijn schoot zitten, dan gaan we nog even naar de looplijnen kijken op het whiteboard,’ zegt hij vrij snel daarna.

Alsof het de normaalste zaak van de wereld is, ga ik bij Eddie op zijn linker bovenbeen zitten. Wel blijf ik een beetje op het puntje van zijn been zitten, maar al snel trekt hij mij naar zich toe. Met een hand wijst hij naar het whiteboard.

‘Ken je deze looplijnen?’ vraagt hij vriendelijk, en tegelijkertijd legt hij zijn rechterhand weer op mijn bovenbeen.

‘Nee,’ zeg ik zachtjes en probeer me op het bord te focussen.

‘Kijk maar even goed en probeer de verschillende looplijnen te ontdekken.’ Zijn stem klinkt rustig en dwingend tegelijkertijd.

Ik voel zijn hand naar de binnenkant van mijn been glijden. Het brengt me in de war. Hoort dit erbij om de top te bereiken? Met alles wat ik in me heb probeer ik me te concentreren op de verschillende looplijnen en ze te ontwaarselen. Ik wil mijn droom bereiken, dus dan moet ik dit ervoor over hebben, spreek ik mijzelf toe. Op welke manier zou ik moeten lopen? Ik probeer met mezelf een gesprek aan te gaan in mijn hoofd, maar ik kan me niet goed meer concentreren. Toch blijf ik stil naar het bord kijken en tegelijkertijd voel ik mezelf verstijven. Ik heb geen idee wat er met me gebeurt, maar voor ik het weet ben ik het contact met mijn lichaam volledig kwijt.

In stilte zitten mam en ik tegenover elkaar aan tafel. Allebei met onze mobiele telefoon. Ik heb een naar gevoel, maar ik weet niet goed wat ik ermee aan moet.

Ik ben nu twee jaar verder en nog steeds word ik door Eddie getraind. Ergens besef ik dat het niet klopt wat mijn trainer steeds met me doet. En ik weet nu ook dat de roddels niet alleen maar roddels zijn geweest, maar dat ik zelf onderdeel van het verhaal ben geworden. Daardoor vraag ik me steeds af of ik de enige ben of dat meerdere meisjes slachtoffer van hem zijn. Diep vanbinnen wil ik het kwijt, wil ik het eruit gooien, maar ik durf het niet. Ik ben bang dat ik niet geloofd word, maar misschien nog wel banger dat ik zonder Eddie de top niet kan bereiken en dat mijn droom in duigen valt. En moet ik hier nou echt een ding van maken? Misschien stel ik me aan en vat ik het verkeerd

op. Wie weet heeft Eddie wel goede intenties, want verder doet hij heel aardig en normaal tegen me.

‘Mam,’ zeg ik dan opeens.

‘Ja schat?’ mam kijkt op van haar mobieltje.

‘Ik wil niet meer met Eddie meerijden in de auto,’ zeg ik, en probeer rustig en kalm over te komen.

Ze kijkt me verbaasd aan: ‘Waarom wil je niet meer meerijden? Is er wat gebeurd?’

‘Nee, er is niks gebeurd!’ zeg ik fel.

Ik kan er niets over loslaten, anders mis ik al die extra trainingen, zeg ik tegen mezelf.

‘Is hij over je grenzen heen gegaan?’ vraagt mam voorzichtig.

‘Neehee!’

Ik merk dat ik mij niet goed een houding weet te geven en ik draai met mijn vinger in mijn haar.

‘Oké. Maar als dat wel zo is, dan zeg je het, hè? Wij halen en brengen je vanaf nu.’

Ik krijg het gevoel dat mam mij niet gelooft. Maar we zwijgen beiden en duiken weer in onze telefoons.

Ik staar naar mijn scherpje, maar in mijn hoofd spookt het van de gedachtes. Ik weet namelijk dat dit zal betekenen dat ik minder vaak kan gaan trainen, omdat mijn ouders mij niet altijd kunnen brengen. En Eddie zal daardoor ook minder bij ons thuis komen. Dat lucht ergens wel op, want ik hoop dat het contact daardoor beetje bij beetje zal verwateren. Aan de andere kant voel ik een sterke twijfel opkomen. Heb ik er wel goed aan gedaan om dit tegen mam te zeggen? Wat zal zij nu denken? En ben ik eigenlijk goed genoeg om de top te bereiken? Kan ik dat zonder Eddie? Of liet hij mij altijd in een leugen geloven...

Ik weet niet wat ik met al deze gedachtes moet, dus probeer ik ze maar heel diep weg te stoppen, net als de gebeurtenissen met Eddie.

Uitgeput loop ik van het veld af. We hebben de laatste training gehad van de selectie voor het team van Oost-Nederland. Ik heb alles gegeven wat ik in mij had, maar was het voldoende? We zijn met veel spitsen, waarvan ik er ook een ben, en ik weet dat er nog zeker twee mensen af moeten vallen. Ik heb er keihard voor gewerkt en er alles voor over, dus ik hoop niet dat ik één van die twee ben.

Ik raap de pionnen op die we hebben gebruikt voor balbezit en loop naar de rest van de groep toe.

Een zware, duidelijke stem roept mij: 'Hilde, wil je even komen?'

Ik ren direct naar hem toe.

'Kom even naast me zitten,' zegt hij.

Gespannen ga ik naast de trainer zitten, op het puntje van de bank in de dug-out. Ik kijk hem voorzichtig aan.

'Je hebt goed getraind. We zien hoe veel je ervoor over hebt en dat je een enorme vechtersmentaliteit hebt.'

'Dank u wel,' zeg ik beleefd.

'Maar je mist toch nog wat 3D-hockey. Dat houdt in dat je bijvoorbeeld nog wat meer de bal moet liften in je acties, zodat je nog onvoorspelbaarder wordt.'

Ik probeer mijn wil te laten spreken: 'Daar ga ik dan hard aan werken.'

'Dat zien wij. En wij zien ook dat jij nog genoeg mogelijkheden hebt om te groeien, maar we denken dat het nu nog iets te vroeg is.'

Zijn woorden komen hard binnen. De grond lijkt onder

mijn voeten weg te zakken. Ik kan alleen nog maar knikken, want ik moet vechten om mijn tranen tegen te houden.

Dan geeft de trainer mij een schouderklopje en loopt zomaar weg. Ik laat mijn hoofd zakken en staar naar de grond voor me. Ik heb gefaald, schiet er door mij heen. Ik had harder moeten trainen, beter mijn best moeten doen! Ik ben boos op mijzelf. Hoe kon ik Eddie nou geloven? Heeft hij mij dan echt alleen maar valse hoop gegeven? Wat heb ik fout gedaan? Kan ik nu ooit nog die top bereiken als dit mij al niet eens lukt? En wie kan ik überhaupt nog vertrouwen?

Ik weet even niet meer waar ik het zoeken moet en probeer mijn verdriet achter mijn pokerface te verstoppen, maar vanbinnen voel ik een diepe leegte ontstaan. Ik pak mijn hockeystick van de grond en strompel het veld af. Een koude rilling glijdt over mijn rug. Wat ben ik nu nog waard?

Ergens begint er steeds meer in mij te knagen. Uiteindelijk heeft Eddie van mijn 11e tot mijn 13e aan me gezeten. Ik ben nu 15 jaar en kan het maar moeilijk loslaten. Daarnaast kom ik met andere jongens in aanraking en begin ik steeds beter te beseffen dat het niet klopte wat er toen gaande was. Soms krijg ik flashbacks en voel ik spanning in mijn lichaam, maar niemand weet dit van me, dus kan ik er ook niet over praten. Dat wil ik ergens ook niet. Ik schaam me, en tegelijkertijd voel ik me ook schuldig over wat er gebeurd is. Waar was toen dat sterke meisje gebleven? Waarom kon ik mijn grenzen niet aangeven? Waarom geloofde ik hem?

Ik probeer tegen mezelf te zeggen dat wat er gebeurd is, nu eenmaal is gebeurd, en mij op de toekomst te richten.